Pregaria.cat

Entrada

Em deleixo per tu Déu meu

Si no m'haguessis trobat, aquests deler seria absurd, doncs abans no passaves de ser una hipòtesi. Però des d'aquell dia que caminant muntanya amunt, distret en pensaments inútils, Tu venies en direcció contrària i em vas saludar amb la mirada... des d'aquell dia vaig entendre que hi eres. Aquella mirada portava el secret de la vida i el misteri de l'existència. Aquella mirada era tota amor.

Va començar un llarg viatge. Un itinerari per tots els camins del pensament. Llegia , escoltava, intentava entendre les raons i les lògiques. Estava com assedegat de la veritat... i sempre el que més trobava eren les petjades del teu pas; però Tu no hi eres.

Envoltat de tanta gent vaig aprendre a distingir unes belleses d'altres. Tothom és bell en alguna dimensió del seu ésser, si el mires serenament i sense prejudicis. Hi ha persones que gaudeixen d'una bellesa especial, aquella del fons, de la bondat, de la generositat,de la innocència i fins i tot de la força harmoniosa. Algunes vegades pensava: ja, et tinc, ja torno a estar a prop de la mirada del camí. Però, no. També hi havia petjades teves, fins i tot un cert aroma, com el que deixa quan Tu has passat per aquell indret. Tú, els teus ulls, la profunditat de les teves pupil·les i l'amor definitiu, no hi eren.

Per fi em vaig introduir en el meu interior. Amb la guia d'una petita llum, com aquella que porten els miners en el seu casc, quan baixen a les més fondes galeries de la terra. Em vaig anar ficant a dintre meu. Al principi el soroll de fora encara ressonava a dintre. Lentament es va anar fent el silenci, i era agradable. M'hi trobava bé. Tenien raó els experts que parlen de l'harmonia possible de la meditació fonda. Aquesta harmonia era també una petjada teva. És clar, ja fa segles ho havia dit el savi. Tu m'has teixit, Tu has trenat en meu interior, i es notava la feina, es notava l'antiga presència... però tampoc hi eres.

Voldria tornar al camí de la muntanya, sense cercar-te, distret en els pensaments inútils i , com aquell dia que baixaves, sorprendre'm de nou en els teu ulls. És per això que ara em deleixo per Tu. Ja no hi pot haver-hi altra sorpresa. O potser, sí.... on estàs, si us plau?

Us ho asseguro, tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.

Jesús Renau sj